

Arrest

nr. 292 450 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 31 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 oktober 2021, diende op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 november 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 5 september 2021 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Italië (Eurodac).

1.4. Op 31 januari 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 januari 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Jij werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 12 januari 2023 van 14u07 tot 16u55 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Jouw voogd, X, stond jou bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Jij, K.B., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 16 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent geboren in Now Abad, een dorp in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Voor jouw vertrek uit Afghanistan volgde je religieuze lessen in de moskee. Jouw vader woont op heden nog in het dorp samen met jouw jongste broer, twee zussen, jouw tante langs vaderszijde en haar echtgenoot. Jouw moeder is drie en een half jaar geleden overleden ten gevolge van ziekte. Jouw broer I. is drie en een halve maand geleden vertrokken uit Afghanistan.

In Afghanistan woonde jouw neef S., de zoon van jouw tante langs vaderszijde, in hetzelfde huis als jou. S. werkte als kok voor de Amerikanen in Afghanistan. Elke drie à vijf maanden kwam S. naar huis. Omwille van S. zijn werk kwamen de taliban eens naar jou thuis. Ze zeiden tegen jouw vader en de echtgenoot van jouw tante dat S. moest stoppen met zijn werk omdat hij voor de Amerikanen, de ongelovigen werkte. Jouw familie kreeg de opdracht om S. te overhandigen. Ook werden twee brieven geleverd maar je herinnert je dat de tweede brief in stukken gescheurd werd. Omdat je toen jong was werd niet alles tegen jou gezegd. Dan na een tijd kwam S. niet meer thuis en jouw vader zocht naar hem maar vond hem niet. Tien maanden passeerden en jouw vader was bang dat de taliban jou ook kwaad zouden doen. Jouw vader regelde daarom een smokkelaar waarna je vertrok uit Afghanistan.

Na de machtsovername van Afghanistan door de taliban kwamen de taliban langs bij jou thuis om het huis te doorzoeken. Op dat moment waren jouw vader en de echtgenoot van jouw tante niet thuis. De taliban vonden startkabels, die S. meegenomen had van de Amerikanen, en een pistool van S. Jouw jongere broer, I., is jonger dan jou maar erg groot waardoor de taliban dachten dat hij volwassen was. Hij werd door de taliban gearresteerd en in elkaar geslagen. Met behulp van de dorpsouderen en de malik werd I. vrijgelaten door de taliban. Jouw vader bracht I. naar het ziekenhuis waar hij behandeld werd en vervolgens stuurde jouw vader I. ook weg uit Afghanistan.

Eenentwintig maanden geleden (= april 2021) verliet je Afghanistan. Je reisde via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België waar je op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende (VIB).

Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de taliban omwille van jouw verblijf in Europa.

Ter ondersteuning van jouw verzoek werden volgende documenten neergelegd (allemaal kopieën): het paspoort van jouw vader, de taskara (=Afghaans identiteitsbewijs) van jouw vader, de taskara van S., de taskara van S. zijn vader en documenten van S. zijn werk. Op 25 januari 2023 werden opmerkingen met betrekking tot de notities jouw persoonlijk onderhoud overgemaakt aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken

neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je gevlucht bent uit Afghanistan omdat jouw vader dacht dat de taliban jou kwaad gingen doen omwille van het werk dat jouw neef S. deed voor de Amerikanen. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat je er niet in slaagt om ontegensprekelijk aan te tonen dat je werkelijk familie bent van S., jouw neef die werkte voor de Amerikanen (CGVS, p. 4). Jijzelf legt immers geen enkel identiteitsdocument neer ter staving van jouw eigen identiteit. Sterker nog, je legde doorheen jouw asielprocedure zelfs tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bezitten van een taskara. Zo stelde je aanvankelijk bij jouw eerste registratie, op 19 oktober 2021, dat jouw taskara in beslag genomen werd te Iran (Administratief dossier – Mineur Etranger Non Accompagné, Divers). Later bij DVZ, op 23 februari 2022, verklaarde je dat jouw taskara bij jou thuis in Afghanistan lag (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 25). Op het CGVS verklaarde je merkwaardig genoeg nog iets anders. Zo wist je te vertellen dat je nooit een taskara gehad hebt omdat je dit pas krijgt in Afghanistan als je ouder bent (CGVS, p. 5, 17). Gelet op het voorgaande mag het de nodige verbazing wekken dat je aanvankelijk wel meermaals te verstaan gaf een taskara gehad te hebben. Met deze vaststelling werd je geconfronteerd. Je gaf toen echter te verstaan dat je niet wist welk document het was. Later herinnerde je jou dat het geen identiteitsdocument was maar een ticket voor de bus (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaring van jou is weinig aannemelijk. Er kan immers vanuit gegaan worden dat je het verschil tussen een ticket voor de bus en jouw taskara zou kennen. Voorgaande vaststelling wekt dan ook eerder het vermoeden dat je geen klare wijn schenkt wat jouw identiteit betreft. Het spreekt voor zich dat dergelijke vaststelling jouw algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Het niet kunnen aantonen van jouw eigen identiteit vormt een ernstige belemmering voor het kunnen aantonen van een verwantschap tussen jij en de personen aan wie de taskara's, het paspoort en de certificaten toebehoren (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 2, 3, 4, 5). Bijgevolg kan het CGVS zich enkel baseren op jouw verklaringen aangaande jouw familieleden en in jouw specifieke situatie de band tussen jou en S. Hier blijf je echter in gebreke. Zo zijn jouw verklaringen an sich ontoereikend om aannemelijk te maken dat je een nauwe band met S. had. Zo legde je bij aanvang van het gehoor op het CGVS documenten neer om de werkzaamheden van S. aan te tonen. Je diende echter het antwoord schuldig te blijven toen je gevraagd werd wat dergelijke documenten waren en waarom S. deze verkregen had. Je wist enkel te vertellen dat hij in Kaboel gestationeerd was en werkte als kok voor de Amerikanen (CGVS, p. 5). Later in het interview werd je nogmaals gevraagd wat je allemaal wist over het werk van S.. Je wist weerom enkel te vertellen dat hij kookte (CGVS, p. 17). Gelet op jouw vage verklaringen omtrent de activiteiten van S. slaag je er niet in om aan te tonen dat jullie werkelijk neven zijn van elkaar, laat staan dat hij bij jou thuis woonde. Er kan immers verwacht worden dat jij meer over zijn werk zou weten indien hij werkelijk een neef was die in hetzelfde huis als jou woonde en in dienst van de Amerikanen werkte (CGVS, p. 4).

Doordat het niet weet te overtuigen dat je familie bent van S., iemand die werkte voor de Amerikanen, kan je ook niet aannemelijk maken dat je vertrokken bent omdat hij problemen kende (CGVS, p. 14-15). Temeer eigenlijk zelfs nooit uit jouw verklaringen blijkt dat er een concrete vluchtaanleiding was voor jou. Zo vertelde je eerlijk, iets wat ten zeer geapprecieerd wordt door het CGVS, dat je nooit persoonlijk benaderd bent geweest door de taliban (CGVS, p. 17). Verder blijkt ook niet uit jouw verklaringen dat jij persoonlijk gevisieerd werd door de taliban. Zo werden, voor zover afgeleid kan worden op basis van jouw verklaringen, nooit bedreigingen richting jou geuit door de taliban.

Bovendien mag het vreemd heten dat er na de verdwijning van S. niks gebeurd is tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Je bleef immers nog tien maanden in Afghanistan na S. zijn verdwijning. Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk waarom uiteindelijk besloten werd dat jij moest vertrekken vandaar. Er was geen enkele indicatie dat je in gevaar was en diende te vluchten. Indien er werkelijk sprake was van een reëel risico dan kan er vanuit gegaan worden dat je hierover geïnformeerd zou zijn door jouw vader. Temeer

het aan jou toekomt om jouw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit kan enkel en alleen door duidelijk uiteen te zetten waarom je geen andere keus had dan vertrekken uit Afghanistan. Het CGVS is echter van oordeel dat jij daar allesbehalve in slaagt.

Ook de vaststelling dat jouw familie, op I. na, op heden gewoon nog in het dorp leeft en het daarnaast ook goed stelt zet nogmaals in de verf dat jouw vrees weinig gefundeerd is (CGVS, p. 10, 13). Er kan immers verwacht worden dat als de dreiging zodanig reëel was, dat de rest van jouw familieleden op heden nog problemen zou kennen met de taliban, in casu quod non. Jouw vader is namelijk verantwoordelijk voor het wegsturen van jou en jouw broer. Als jullie werkelijk geïnteresseerd werden door de taliban dan kan verwacht worden dat de taliban jouw vader niet met gerust zouden laten.

Voorts weet het ook niet te overtuigen dat de taliban jouw broer I. gevangen namen om hem vervolgens zomaar vrij te laten. Indien de taliban werkelijk problemen hadden met jouw familie dan zouden ze jouw broer niet zomaar vrijgelaten hebben (CGVS, p. 17). Tevens bleek ook niet uit jouw verklaringen dat de taliban na het vertrek van I. nog langsgekomen zijn bij jou thuis op zoek naar hem. Dit wekt dan ook het vermoeden dat de taliban niet geïnteresseerd zijn in jullie. Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Volledigheidshalve dient bij het voorgaande aangestipt te worden dat het niet is omdat I. problemen kende met de taliban dat jij die ook zou hebben of moet vrezen. Iedere situatie wordt op zijn eigen merites beoordeeld. Het komt dan ook aan jou toe om in concreto aan te tonen waarom je de taliban vreest, hetgeen waar je niet in slaagt.

Verder is het weinig ernstig dat je spreekt over dreigbrieven maar deze niet kan neerleggen ter staving van jouw problemen en daarenboven ook niet weet wat erin stond. Dat deze brieven gescheurd werden raakt kant noch wal. Het is immers niet zo dat de problemen zouden verdwijnen doordat jullie een dreigbrief scheurden. Dat je op heden nog steeds niet bevraagd hebt wat in de brief stond houdt weinig steek (CGVS, p. 14, 15, 16). Er kan nochtans verwacht worden dat jij enige interesse zou vertonen in de problemen die zich voordeden in Afghanistan. Deze brieven vormden misschien wel de aanleiding voor jou om te vertrekken uit Afghanistan.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat het enigszins vreemd is dat jij, wanneer je gevraagd werd naar wat je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, uitdrukkelijk te verstaan geeft dat de taliban jou zouden doden omdat je in Europa verbleven bent. Vanwege jouw verblijf in Europa zouden de taliban zeggen dat jij religie opgegeven hebt en bekeerd bent tot een ongelovige (CGVS, p. 18). Het is niet enkel onlogisch, het is tevens weinig ernstig te noemen dat jij niet vreest gedood te worden door de taliban omwille van hetgeen zich voordeed in Afghanistan. Dit antwoord zou immers veel meer in lijn liggen met de door jou geschetste context mochten jouw verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid. Deze vaststelling aan sich doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou beweerde problemen.

Verder dient bij het voorgaande ook stil gestaan te worden bij jouw verklaring aangaande het feit dat de taliban jou als een ongelovige zouden beschouwen vanwege jouw verblijf in Europa (CGVS, p. 18). Hierover dient gesteld te worden dat dit een blote bewering is die jij niet in concreto aannemelijk maakt.

Zo dient opgemerkt te worden dat je nog steeds een voorbeeldig moslim bent die bekend is met de Afghaanse waarden en normen. Je leefde immers meer dan veertien jaar in Afghanistan vooraleer je er vertrok (CGVS, p. 6). Het grootste deel van jouw vormende jaren heb je dus daar gespendeerd. Ook maakte jij effectief deel uit van het maatschappelijk leven in Afghanistan. Zo volgde je er lessen in de plaatselijke moskee, droeg je zorg voor de koeien van jouw familie en speelde je er de lokale spelletjes (CGVS, p. 8, 9) Dat je hier ietwat afwijkend gedrag vertoont, althans volgens conservatieve moslims, door het zetten van een tattoo wordt niet betwist maar voor de rest ben jij nog steeds een praktiserend moslim waarvan uitgegaan kan worden dat jij je perfect kan schikken naar de opgelegde religieuze regels die gelden in Afghanistan. Zo bid je geregeld nog in België en zelfs op vrijdag ga je, wegens het gebrek aan een echte moskee, naar een speciale plek voor het vrijdaggebed. In Afghanistan is de religieuze beleving trouwens ingebed in de maatschappij waardoor het deel uitmaakt van het dagdagelijks leven. Het niet mogen hebben van een tattoo brengt jouw fundamentele rechten niet in het gedrang. Jouw tattoo is bovendien niet permanent (CGVS, p. 18-19). Er kan op basis van voorgaande redenering verwacht worden dat jij perfect in staat bent om jou te schikken naar de huidige waarden en normen die gelden in Afghanistan.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door jou neergelegde documenten werden reeds besproken en zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen (Zie supra).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die aan het CGVS overgemaakt werden op 25 januari 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen (Administratief dossier - Groene map, stuk 6). Jouw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen

waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §3 en 4, van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Een beoordelingsfout.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat er een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie is over de huidige situatie. Verzoeker uit kritiek op het rapport van EUAA, verwijst naar UNCHR alsook Nansen en verwijst naar rechtspraak van het EHRM.

Voorts volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Ten eerste is de onduidelijkheid wat betreft zijn taksara hoogstens het gevolg van een misverstand over welk document hij al dan niet gebruikt had tijdens zijn vlucht en de daarbij ontstane verwarring tussen het busticket en de taskara (CGVS, p. 18)

Ten tweede wist verzoeker, wat zijn neef S. betreft, te vertellen dat “hij in Kaboel gestationeerd was en werkte als kok voor de Amerikanen”, zoals de bestreden beslissing weergeeft. Verzoeker was op het moment dat zijn neef verdween slechts 13 jaar oud. Hij kwam bovendien slechts om de drie à vijf maand voor hoogstens enkele nachten bij hen logeren. Het is ook volstrekt logisch dat een vader zijn kind van verdere details bespaarde. (CGVS, p. 14, 15, 17) Dit alles in acht genomen, is het niet redelijk om te verwachten dat verzoeker op dergelijke jonge leeftijd meer gedetailleerde informatie zou hebben kunnen opvangen en onthouden over de activiteiten van zijn neef.

Ten derde heeft het feit dat verzoekers familie nog in het dorp verblijft helemaal geen uitstaans met het al dan niet gegrond zijn van zijn ingeroepen vervolgingsvrees, zoals de bestreden beslissing aanhaalt. Hij en zijn broer I. zijn de oudste zonen van het gezin en zij lopen vanzelfsprekend het meeste gevaar van de taliban; de andere broer was met zijn 11 jaar en allicht nog te jong om voor de taliban nuttige informatie op te kunnen leveren. Bovendien is op de vlucht slaan voor een volledige familie logistiek en financieel allesbehalve evident, te meer daar al een behoorlijk kapitaal aan de vlucht van de oudste en meest bedreigde zonen werd uitbesteed (DVZ, p. 11) en de familie slecht net voldoende financiële middelen uit het werk van zijn vader bekomt om te kunnen overleven (CGVS, p. 9).

De geloofwaardigheidsbeoordeling door verwerende partij dient dan ook sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de geschetste specifieke en individuele omstandigheden, de algemene en specifieke, sterk verschillende socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook in het licht van zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker was namelijk slechts 14 jaar oud op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. Daarenboven is verwerende partij op de hoogte van verzoekers labiele mentale toestand. Verzoeker heeft namelijk meegedeeld dat hij in het opvangcentrum de Sedistress-tabletten neemt (CGVS, p. 14), wat medicatie tegen mentale stress is.

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Aangezien verzoeker omwille van zijn specifieke profiel, jonge leeftijd en mentale toestand onmogelijk aan die vereiste bewijslast kon voldoen, heeft verwerende partij het onderzoek niet conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet gevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de betwiste beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkt reeds dat het belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek “met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan” (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt.”

Verzoeker licht het risico van personen die worden gepercipieerd als verwesterd uitgebreid toe op theoretische wijze, alsook aan de hand van landeninformatie met inbegrip van bronnen zoals ASYLOS, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken, Danish Immigration services, UNCHR, Amnesty International, The New Humanitarian, EASO, OSAR, EUAA, NANSEN en UK Home Office alsook verscheidene onderzoekers. Voorts verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad en het EHRM. Verzoeker wijst hierbij ook op het repressieve beleid dat wordt gehanteerd door de taliban.

Verzoeker was 14 toen hij de gesloten gemeenschap van zijn geboortedorp verliet en is inmiddels 16. Hij loopt school en verklaarde herhaaldelijk dat hij door zijn Afghaanse medebewoners op zijn niet-islamitisch gedrag wordt gewezen en niet consequent het gebed doet. Verzoeker, die sinds zijn aankomst in België onderwijs volgt, is als minderjarige al die tijd ondergedompeld in de Belgische samenleving en werd noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd.

Verzoeker stelt verder dat de prangende humanitaire situatie wel degelijk te wijten is aan de taliban en verzoeker in aanmerking komt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht op uitgebreide theoretische wijze toe.

2.1.2. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 5 juni 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI *"Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt *"niet-begeleide minderjarige vreemdeling"* die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 24 november 2021 die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Waar verzoeker nog gewag maakt van het gegeven dat hij medicatie tegen stress innam ten tijde van het persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat verzoeker tot op heden geen enkel objectief bewijsstuk neerlegt ter staving van zijn vermeende psychologische problematiek. Uit het voorgaande kunnen geen bijzondere procedurele noden worden afgeleid.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolging die verzoeker ervaarde daar hij er niet in slaagde om een familiale band met S. aan te tonen (i), zijn verklaringen over de werkzaamheden van S. niet kunnen overtuigen (ii), er geen onmiddellijke dreiging was voor verzoeker (iii), verzoekers gezin niet verder werd geviseerd door de taliban (iv) en het niet aannemelijk is dat zijn broer zomaar werd vrijgelaten (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit gebrekkig zijn:

“Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat je er niet in slaagt om ontegensprekelijk aan te tonen dat je werkelijk familie bent van S., jouw neef die werkte voor de Amerikanen (CGVS, p. 4). Jijzelf legt immers geen enkel identiteitsdocument neer ter staving van jouw eigen identiteit. Sterker nog, je legde doorheen jouw asielprocedure zelfs tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bezitten van een taskara. Zo stelde je aanvankelijk bij jouw eerste registratie, op 19 oktober 2021, dat jouw taskara in beslag genomen werd te Iran (Administratief dossier – Mineur Etranger Non Accompagné, Divers). Later bij DVZ, op 23 februari 2022, verklaarde je dat jouw taskara bij jou thuis in Afghanistan lag (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 25). Op het CGVS verklaarde je merkwaardig genoeg nog iets anders. Zo wist je te vertellen dat je nooit een taskara gehad hebt omdat je dit pas krijgt in Afghanistan als je ouder bent (CGVS, p. 5, 17). Gelet op het voorgaande mag het de nodige verbazing wekken dat je aanvankelijk wel meermaals te verstaan gaf een taskara gehad te hebben. Met deze vaststelling werd je geconfronteerd. Je gaf toen echter te verstaan dat je niet wist welk document het was. Later herinnerde je jou dat het geen identiteitsdocument was maar een ticket voor de bus (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaring van jou is weinig aannemelijk. Er kan immers vanuit gegaan worden dat je het verschil tussen een ticket voor de bus en jouw taskara zou kennen. Voorgaande vaststelling wekt dan ook eerder het vermoeden dat je geen klare wijn schenkt wat jouw identiteit betreft. Het spreekt voor zich dat dergelijke vaststelling jouw algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er sprake was van een misverstand aangaande zijn taskara. Met dit betoog wordt echter geen afbreuk gedaan aan de bestreden beslissing, deze stelt immers terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het verschil tussen een taskara en een busticket niet zou kennen, en zich in zulke mate hierover zou vergissen. Verzoeker komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van S. niet kunnen overtuigen:

“Het niet kunnen aantonen van jouw eigen identiteit vormt een ernstige belemmering voor het kunnen aantonen van een verwantschap tussen jij en de personen aan wie de taskara's, het paspoort en de certificaten toebehoren (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 2, 3, 4, 5). Bijgevolg kan het CGVS zich enkel baseren op jouw verklaringen aangaande jouw familieleden en in jouw specifieke situatie de band tussen jou en S.. Hier blijf je echter in gebreke. Zo zijn jouw verklaringen an sich ontoereikend om aannemelijk te maken dat je een nauwe band met S. had. Zo legde je bij aanvang van het gehoor op het CGVS documenten neer om de werkzaamheden van S. aan te tonen. Je diende echter het antwoord schuldig te blijven toen je gevraagd werd wat dergelijke documenten waren en waarom S. deze verkregen had. Je wist enkel te vertellen dat hij in Kaboel gestationeerd was en werkte als kok voor de Amerikanen (CGVS, p. 5). Later in het interview werd je nogmaals gevraagd wat je allemaal wist over het werk van S.. Je wist weerom enkel te vertellen dat hij kookte (CGVS, p. 17). Gelet op jouw vage verklaringen omtrent de activiteiten van S. slaag je er niet in om aan te tonen dat jullie werkelijk neven zijn van elkaar, laat

staan dat hij bij jou thuis woonde. Er kan immers verwacht worden dat jij meer over zijn werk zou weten indien hij werkelijk een neef was die in hetzelfde huis als jou woonde en in dienst van de Amerikanen werkte (CGVS, p. 4)."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar deze stelt dat er van hem niet meer informatie kan worden verwacht. Het gegeven dat verzoeker 13 jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan en zijn neef maar enkele keren per jaar zag, betekent niet dat verzoeker hierover niet meer informatie kon inwinnen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in contact stond met zijn familieleden (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Aldus had verzoeker de opportuniteit om meer informatie te verschaffen, hetgeen van hem redelijkerwijze kan worden verwacht gezien de werkzaamheden van S. centraal staan in zijn asielrelaas. Waar verzoeker nog stelt dat zijn vader hem bepaalde details wilde besparen, is het de Raad niet duidelijk hoe de vader van verzoeker hem zou ontzien door details van de werkzaamheden van S. niet te communiceren.

Nog oordeelt de bestreden beslissing terecht dat er geen concrete vluchtaanleiding was voor verzoeker:

"Doordat het niet weet te overtuigen dat je familie bent van S., iemand die werkte voor de Amerikanen, kan je ook niet aannemelijk maken dat je vertrokken bent omdat hij problemen kende (CGVS, p. 14-15). Temeer eigenlijk zelfs nooit uit jouw verklaringen blijkt dat er een concrete vluchtaanleiding was voor jou. Zo vertelde je eerlijk, iets wat ten zeer geapprecieerd wordt door het CGVS, dat je nooit persoonlijk benaderd bent geweest door de taliban (CGVS, p. 17). Verder blijkt ook niet uit jouw verklaringen dat jij persoonlijk geïnterviewd werd door de taliban. Zo werden, voor zover afgeleid kan worden op basis van jouw verklaringen, nooit bedreigingen richting jou geuit door de taliban."

Bovendien mag het vreemd heten dat er na de verdwijning van S. niks gebeurd is tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Je bleef immers nog tien maanden in Afghanistan na S. zijn verdwijning. Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk waarom uiteindelijk besloten werd dat jij moest vertrekken vandaar. Er was geen enkele indicatie dat je in gevaar was en diende te vluchten. Indien er werkelijk sprake was van een reëel risico dan kan er vanuit gegaan worden dat je hierover geïnformeerd zou zijn door jouw vader. Temeer het aan jou toekomt om jouw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit kan enkel en alleen door duidelijk uiteen te zetten waarom je geen andere keus had dan vertrekken uit Afghanistan. Het CGVS is echter van oordeel dat jij daar allesbehalve in slaagt."

Verzoeker laat onderhavige motieven van de bestreden in zijn verzoekschrift ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing pertinent dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie niet verder werd geïnterviewd, behoudens zijn broer:

"Ook de vaststelling dat jouw familie, op I. na, op heden gewoon nog in het dorp leeft en het daarnaast ook goed stelt zet nogmaals in de verf dat jouw vrees weinig gefundeerd is (CGVS, p. 10, 13). Er kan immers verwacht worden dat als de dreiging zodanig reëel was, dat de rest van jouw familieleden op heden nog problemen zou kennen met de taliban, in casu quod non. Jouw vader is namelijk verantwoordelijk voor het wegsturen van jou en jouw broer. Als jullie werkelijk geïnterviewd werden door de taliban dan kan verwacht worden dat de taliban jouw vader niet met gerust zouden laten."

Voorts weet het ook niet te overtuigen dat de taliban jouw broer I. gevangen namen om hem vervolgens zomaar vrij te laten. Indien de taliban werkelijk problemen hadden met jouw familie dan zouden ze jouw broer niet zomaar vrijgelaten hebben (CGVS, p. 17). Tevens bleek ook niet uit jouw verklaringen dat de taliban na het vertrek van I. nog langsgekomen zijn bij jou thuis op zoek naar hem. Dit wekt dan ook het vermoeden dat de taliban niet geïnteresseerd zijn in jullie. Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw relaas."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het gegeven dat zijn familie nog in zijn dorp verblijft niet betekent dat hij niet werd vervolgd door de taliban. Nog stelt verzoeker dat hij en zijn broer de meest vanzelfsprekendste doelwitten waren en het daarbij niet financieel haalbaar was om de rest van het gezin te doen verhuizen. Verzoeker miskent zo echter de bestreden beslissing waar deze terecht opmerkt dat het niet aannemelijk is dat de familie van verzoeker geen verdere problemen kende na het vertrek van hemzelf en zijn broer, temeer daar zijn vader verantwoordelijk was voor dit vertrek. Dat verzoekers familie al dan niet vertrok uit de regio doet geen afbreuk aan het voorgaande, doch versterkt de indruk dat de

taliban geen enkele interesse hadden in verzoekers familie, hetgeen gezien de context niet aannemelijk is.

Tot slot merkt de bestreden beslissing nog terecht het volgende op aangaande de dreigbrieven:

“Verder is het weinig ernstig dat je spreekt over dreigbrieven maar deze niet kan neerleggen ter staving van jouw problemen en daarenboven ook niet weet wat erin stond. Dat deze brieven gescheurd werden raakt kant noch wal. Het is immers niet zo dat de problemen zouden verdwijnen doordat jullie een dreigbrief scheurden. Dat je op heden nog steeds niet bevraagd hebt wat in de brief stond houdt weinig steek (CGVS, p. 14, 15, 16). Er kan nochtans verwacht worden dat jij enige interesse zou vertonen in de problemen die zich voordeden in Afghanistan. Deze brieven vormden misschien wel de aanleiding voor jou om te vertrekken uit Afghanistan.”

Verzoeker laat onderhavige motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar deze opmerkt dat er geen rekening werd gehouden met diens leeftijd tijdens de beoordeling van diens verklaringen. De Raad is immers van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementen die centraal staan in zijn asielrelaas alsook deel uitmaakten van diens persoonlijke leefwereld. Dit temeer nu blijkt dat verzoeker dertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking.

Ook wat de argumentatie betreft dat verzoeker last had van stress tijdens het persoonlijk onderhoud, kan aangenomen worden dat ieder persoonlijk onderhoud samen gaat met enige mate van stress. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze wordt verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt hierbij nog op dat het aan verzoeker is om dergelijke problemen te staven met medische of psychologische attesten, doch verzoeker laat tot op heden na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat verzoekers fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op zijn vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Zoals reeds hierboven werd uiteengezet, kan de loutere vaststelling dat verzoeker medicatie nam niet leiden tot het besluit dat verzoeker niet in staat was om te voldoen aan zijn verplichtingen omwille van het feit dat zijn cognitieve vermogens op een negatieve wijze waren aangetast.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige

tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *"Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z"*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden,

in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij reeds 2 jaar in België verblijft en zich volledig zou hebben geïntegreerd in de Westerse maatschappij. Verzoeker zou zich niet langer schikken naar de Islamitische waarden en neemt niet langer deel aan het gebed. Verzoeker gaat sinds zijn aankomst ook naar school

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds oktober 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Hij stelde zo'n zeven maanden onderweg te zijn geweest en in april 2021 uit Afghanistan te zijn vertrokken. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Waar verzoeker nog stelt dat hij thans niet langer een strikte Islamitische geloofsleer belijdt, merkt de Raad op dat, daargelaten dit een blote bewering is, dit niet noodzakelijk betekent dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de aldaar geldende normen en waarden. Verder haalt verzoeker geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. PEETERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. PEETERS

S. VAN CAMP